YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
21 päivänä tammikuuta 1999 *

Asiassa C-73/97 P,

Ranskan tasavalta, asiamiehinään aluksi ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston jaostopäällikkö Catherine de Salins ja sittemmin saman osaston jaostopäällikkö Kareen Rispal-Bellanger ja saman osaston hallinnollinen avustaja Frédéric Pascal, prosessiosoite Luxemburgissa Ranskan suurlähetystö, 8 B boulevard Joseph II,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (neljäs jaosto) asiassa T-70/94, Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio, 11.12.1996 antaman tuomion (Kok. 1996, s. II-1741) kumoamista siltä osin kuin tuomiossa on hylätty komission esittämä oikeudenkäyntiväite,

muina asianosaisina:

Comafrica SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Genova (Italia),

Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., Saksan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Hampuri (Saksa),

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

edustajanaan solicitor Bernard O'Connor, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Arsène Kronshagen, 22 rue Marie-Adelaïde,

kantajina ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Xavier Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa,

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta,

väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. J. G. Kapteyn (esittelevä tuomari) sekä tuomarit G. F. Mancini, J. L. Murray, H. Ragnemalm ja K. M. Ioannou,

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 25.6.1998 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ranskan tasavalta on yhteisöjen tuomioistuimeen 20.2.1997 jättämällään valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan kolmannen kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-70/94, Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio, 11.12.1996 antamaan tuomioon (Kok. 1996, s. II-1741; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt komission esittämän oikeudenkäyntiväitteen.

2 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisella tuomiolla hylännyt perusteettomana kanteen, jolla Comafrica SpA ja Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (jäljempänä Comafrica ja Dole) vaativat yhtenäisestä vähennyskertoimesta kullekin A- ja B-luokan toimijalle vuoden 1994 tariffikiintiöstä myönnettävän banaanimäärän määrittämiseksi 19 päivänä marraskuuta 1993 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3190/93 (EYVL L 285, s. 28) kumoamista ja niille aiheutuneen vahingon korvaamista.

3 Oikeusriidan taustana olevien tosiseikkojen ja riidanalaisen yhteisön asetuksen osalta viitataan valituksenalaisen tuomion 1—21 kohtaan.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käsitelty asia

4 Comafrica ja Dole nostivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 11.2.1994 jättämällään kirjelmällä kanteen, jossa ne toisaalta vaativat EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan nojalla asetuksen N:o 3190/93 1 artiklan kumoamista ja toisaalta perustamissopimuksen 215 artiklan toisen kohdan nojalla sen vahingon korvaamista, jonka ne katsoivat kärsineensä yhtenäisestä vähennyskertoimesta kullekin A- ja B-luokan toimijalle vuoden 1993 toisen vuosipuoliskon

tariffikiintiöstä myönnettävän banaanimäärän määrittämiseksi 22 päivänä lokakuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2920/93 (EYVL L 264, s. 40) 1 artiklaan ja asetuksen N:o 3190/93 1 artiklaan sisältyneiden, lainvastaisiksi väitettyjen komission päätösten johdosta.

5 Komissio teki 29.4.1994 väitteen siitä, että kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin siinä vaaditaan asetuksen N:o 3190/93 1 artiklan kumoamista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti 2.5.1995 antamallaan määräyksellä siirtää oikeudenkäyntiväitteen käsiteltäväksi pääasian yhteydessä.

6 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut tältä osin seuraavaa:

"38 Perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa annetaan yksityisille oikeussubjekteille oikeus nostaa kanne kaikista sellaisista päätöksistä, jotka siitä huolimatta, että ne on annettu asetuksena, koskevat niitä suoraan ja erikseen. Yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan eräs tämän määräyksen tavoitteista on sen estäminen, että yhteisöjen toimielimet voisivat pelkästään asetuksen muodon valitsemalla estää yksityistä oikeussubjektia nostamasta kannetta päätöksestä, joka koskee tätä suoraan ja erikseen. On selvää, että tietyn muodon valitseminen ei sellaisenaan voi muuttaa säädöksen tai päätöksen lainsäädännöllistä luonnetta (ks. yhdistetyt asiat 789/79 ja 790/79, Calpak ja Società Emiliana Lavorazione Frutta v. komissio, tuomio 17.6.1980, Kok. 1980, s. 1949, 7 kohta ja asia T-476/93, FRSEA ja FNSEA v. neuvosto, määräys 28.10.1993, Kok. 1993, s. II-1187, 19 kohta).

39 Yhteisöjen tuomioistuin ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ovat myös katsoneet, että kumottavaksi vaaditun säädöksen voidaan katsoa koskevan taloudellisia toimijoita erikseen vain, jos sillä vaikutetaan niiden oikeudelliseen asemaan sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella nämä toimijat erotetaan kaikista muista henkilöistä ja yksilöidään ne samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. esim. asia C-131/92, Arnaud ym. v. neuvosto, tuomio 24.5.1993, Kok. 1993, s. I-2573).

40 Naudanlihaa koskevan tariffikiintiön hallinnointia koskeneen tapauksen yhteydessä yhteisöjen tuomioistuin on lisäksi katsonut, että komission asetus, jossa määrättiin niistä edellytyksistä, joilla jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten oli hyväksyttävä tuontitodistushakemukset, koski erikseen niitä toimijoita, jotka jo olivat hakeneet tällaisia todistuksia silloin, kun asetus annettiin (ks. em. asia Weddel v. komissio, tuomion 19—23 kohta). Kun yhteisöjen tuomioistuin päätti, että asetus koski kyseisiä toimijoita erikseen, se otti huomioon sen seikan, että kun komissio määräsi, missä määrin hakemukset voidaan hyväksyä, käyttäen perusteena tehtyjen hakemusten kohteena olevaa kokonaismäärää, jota ei enää voinut kasvattaa uusilla hakemuksilla, se oli itse asiassa jo päättänyt, miten tehdyt hakemukset oli ratkaistava. Yhteisöjen tuomioistuin katsoi näin ollen, että kyseistä asetusta oli pidettävä joukkona yksittäistapausta koskevia päätöksiä eikä perustamissopimuksen 189 artiklassa tarkoitettuna yleisesti sovellettavana toimenpiteenä.

41 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että käsiteltävänä olevassa asiassa asetusta N:o 3190/93 sovelletaan ainoastaan toimijoihin, jotka olivat hakeneet vuodelle 1994 viitemäärää A- tai B-luokan banaanien tuontiin ja saaneet sen. Siinä ilmoitetaan kaikille toimijoille, joita asia koskee, että se banaanimäärä, joka toimijalla on oikeus tuoda vuoden 1994 tariffikiintiön rajoissa, voidaan vahvistaa soveltamalla yhtenäistä vähennyskerrointa toimijan viitemäärään. Koska asetuksella N:o 3190/93 ei ole muuta lainsäädännöllistä tarkoitusta kuin mainitun vähennyskertoimen vahvistaminen ja julkaiseminen, sen välitön ja suora vaikutus on, että kukin toimija voi soveltaa vähennyskerrointa sille jo myönnettyyn viitemäärään, jolloin toimija voi määrittää sen lopullisen määrän, joka sille myönnetään. Tällaisenaan asetusta N:o 3190/93 on pidettävä joukkona yksittäisille toimijoille osoitettuja yksittäistapausta koskevia päätöksiä, joilla todellisuudessa ilmoitetaan ne tarkat määrät, jotka kullakin toimijalla on vuonna 1994 oikeus tuoda.

42 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ottaa huomioon myös sen, että komissio ei ole kiistänyt kantajien väitettä, jonka mukaan asetus N:o 3190/93 koskee niitä myös suoraan, koska siinä ei jätetä jäsenvaltioille lainkaan harkintavaltaa tuontitodistusten antamisessa.

43 Asetuksen N:o 3190/93 kumoamista koskevat vaatimukset on näin ollen otettava tutkittavaksi."

Valitus

7 Ranskan tasavalta vaatii valituksessaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion niiltä osin kuin siinä on hylätty komission tekemä oikeudenkäyntiväite.

8 Comafrica ja Dole vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin

— hylkää valituksen ja

— velvoittaa Ranskan hallituksen ja komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

9 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion niiltä osin kuin siinä on hylätty sen tekemä oikeudenkäyntiväite ja

— velvoittaa Comafrican ja Dolen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

10 Valituksensa tueksi Ranskan hallitus esittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon sitä, että asetus N:o 3190/93 oli soveltamisalaltaan yleinen ja luonteeltaan normatiivinen ja että siitä aiheutui oikeusvaikutuksia, jotka kohdistuivat kaikkiin A- ja B-luokan toimijoihin; lisäksi Ranskan hallituksen

mukaan Comafrica ja Dole eivät osoittaneet, että ne olivat sellaisessa erityisessä tosiasiallisessa tilanteessa, jonka perusteella ne erottuivat erityisesti kaikista muista tullikiintiöön kuuluvia banaaneja myyvistä toimijoista.

11 Komissio, joka tukee Ranskan hallituksen valitusta, esittää ensinnäkin, että asetuksella N:o 3190/93 pyrittiin pelkästään siihen, että A- ja/tai B-luokan toimijoille myönnettyjen viitemäärien summa saataisiin vahvistamalla vähennyskerroin vastaamaan käytettävissä olevan tariffikiintiön suuruutta, eikä tältä osin otettu huomioon minkään tietyn toimijan erityistilannetta. Toiseksi komissio väittää, että banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 10 päivänä kesäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1442/93 (EYVL L 142, s. 6) 6 artiklan mukaan sen jälkeen, kun komissio on vahvistanut vähennyskertoimen, jäsenvaltioiden on ilmoitettava jokaiselle toimijalle niiden yksilöllinen viitemäärä. Komission mukaan toimijoilla on katsottava olevan lopullisena pidettävä oikeus tiettyyn viitemäärään vasta tämän ilmoituksen tekemisen jälkeen. Lopuksi komissio toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti tukeutunut asiassa C-354/87, Weddel vastaan komissio, 6.11.1990 annettuun tuomioon (Kok. 1990, s. I-3847), kun se on tutkinut sitä, voidaanko asetuksesta N:o 3190/93 nostettu kanne ottaa tutkittavaksi.

12 Koska Comafrica ja Dole olivat eri mieltä julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksessa esitetyn kanssa erityisesti asetukseen N:o 1442/93 perustuvan lupamenettelyn kulun osalta, ne pyysivät 3.9.1998 yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon toimittamassaan kirjeessä sitä, että yhteisöjen tuomioistuin määräisi työjärjestyksensä 60 artiklan nojalla asian selvittämistoimista, jotka koskisivat sitä, miten lupamenettely todellisuudessa etenee, tai määräisi työjärjestyksensä 61 artiklan nojalla suullisen käsittelyn aloitettavaksi uudestaan.

13 Yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että pyyntö ryhtyä asian selvittämistoimiin on hylättävä. Tämä pyyntö on esitetty ajankohtana, jolloin suullinen käsittely oli jo julistettu työjärjestyksen 59 artiklan 2 kohdan mukaisesti päättyneeksi. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä (ks. mm. asia C-415/93, Bosman, tuomio 15.12.1995, Kok. 1995, s. I-4921, 53 kohta) ilmenee kuitenkin, että tällainen pyyn

tö voidaan hyväksyä vain, jos se koskee tosiseikkoja, joiden vaikutus voi olla ratkaiseva, ja jos pyynnön esittäjä ei ole voinut vedota näihin seikkoihin ennen suullisen käsittelyn päättämistä.

14 Käsiteltävänä olevassa asiassa on ainoastaan todettava, että Comafrica ja Dole olisivat voineet esittää pyyntönsä ennen suullisen käsittelyn päättämistä. Ne ovat tarkastelleet asetukseen N:o 1442/93 perustuvan lupamenettelyn kulkua vasta vastauskirjelmässään, jonka ne ovat esittäneet työjärjestyksen 117 artiklan nojalla. Lisäksi ne ovat todenneet yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 8.10.1998 toimittamassaan kirjeessä, että niillä on ollut kirjallisessa käsittelyssä tilaisuus ajaa asiaansa parhaalla mahdollisella tavalla ja että ne eivät vastusta sitä, että yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee asian ilman suullista käsittelyä työjärjestyksensä 120 artiklan nojalla.

15 Siltä osin kuin kysymys on pyynnöstä aloittaa uudelleen suullinen käsittely, yhteisöjen tuomioistuin katsoo työjärjestyksensä 61 artiklan nojalla, ettei uudelleen aloittaminen ole tarpeen nyt esillä olevassa asiassa.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa, että koska asetuksen N:o 3190/93 välittömänä ja suorana vaikutuksena on se, että kukin toimija voi määrittää sille myönnettävän lopullisen määrän soveltamalla vähennyskerrointa sille jo myönnettyyn viitemäärään, asetusta on pidettävä joukkona yksittäisille toimijoille osoitettuja yksittäistapausta koskevia päätöksiä, joilla todellisuudessa ilmoitetaan ne tarkat määrät, jotka kullakin toimijalla on vuonna 1994 oikeus tuoda.

17 Näin ollen on tutkittava, onko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin todennut perustellusti, että toimijoille oli myönnetty viitemäärä ennen asetuksen N:o 3190/93 antamista ja että näin ollen kukin toimija pystyi tämän asetuksen antamisen jälkeen

määrittämään sen lopullisen määrän, joka sillä oli oikeus tuoda vuonna 1994, kertomalla viitemäärän vähennyskertoimella.

18 Banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä 13 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 (EYVL L 47, s. 1) liitteen IV täytäntöönpanemista koskevat säännöt on annettu asetuksella N:o 1442/93.

19 Asetuksessa N:o 1442/93 säädetään siitä, miten eri luokkien toimijoille myönnetään tuontitodistukset, ja tämä menettely koostuu useasta eri vaiheesta.

20 Asetuksen N:o 1442/93 4 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on laadittava erilliset luettelot A- ja B-luokan toimijoista ja kunkin toimijan osalta määristä, joita tämä on pitänyt kaupan vuosittain sitä vuotta, jolle tariffikiintiö on avattu, edeltävää vuotta edeltäneiden kolmen vuoden aikana eritellen kyseiset määrät kunkin tämän asetuksen 3 artiklan 1 kohdassa kuvatun taloudellisen toiminnon mukaan.

21 Asetuksen N:o 1442/93 4 artiklan 2 kohdassa säädetään tältä osin, että kyseisten toimijoiden on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille viimeistään 1 päivänä huhtikuuta ja vuoden 1994 osalta viimeistään 1 päivänä syyskuuta 1993 kunkin 1 kohdassa tarkoitetun vuoden aikana kaupan pitämiensä banaanimäärien yhteismäärät eritellen ne selkeästi banaanien alkuperän mukaan ja asetuksen 3 artiklan 1 kohdassa kuvatun kulloisenkin taloudellisen toiminnon mukaan.

22 Tämän jälkeen toimivaltaisten viranomaisten on asetuksen N:o 1442/93 5 artiklan mukaan vahvistettava vuosittain viimeistään 1 päivänä heinäkuuta ja vuoden 1994

osalta viimeistään 1 päivänä lokakuuta 1993 kunkin rekisteröimänsä A- ja B-luokan toimijan sitä vuotta, jolle kiintiö on avattu, edeltävää vuotta edeltäneiden kolmen vuoden aikana kaupan pitämien, 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti toimijan harjoittamien toimintojen luonteen mukaan eriteltyjen määrien keskiarvo. Tätä keskiarvoa kutsutaan "viitemääräksi".

23 Asetuksen N:o 1442/93 5 artiklan 2 kohdan mukaan toimivaltainen viranomainen laskee viitemäärän kertomalla kaupan pidetyt määrät painotuskertoimilla asetuksen 3 artiklan 1 kohdassa kuvattujen toimintojen mukaan.

24 Asetuksen N:o 1442/93 8 artiklassa säädetään toimivaltaisten viranomaisten laskelmien osalta, että näiden viranomaisten on suoritettava kaikki asianmukaiset tarkastukset toimijoiden esittämien hakemusten ja asetuksen 7 artiklassa mainittujen, hakemuksia tukevien asiakirjojen paikkansapitävyyden todentamiseksi. Tätä tarkoitusta varten ne voivat erityisesti ottaa huomioon yritysten omien ja ulkopuolisten tilintarkastajien asiantuntijalausunnot ja kertomukset.

25 Lisäksi asetuksen N:o 1442/93 5 artiklan 3 kohdassa säädetään, että toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava komissiolle vuosittain viimeistään 15 päivänä heinäkuuta ja vuoden 1994 osalta 15 päivänä lokakuuta 1993 rekisteröimiensä toimijoiden 2 kohdan mukaisesti painotettujen viitemäärien yhteismäärä sekä kunkin toiminnon osalta kaupan pidettyjen banaanien yhteismäärä.

26 On syytä todeta, että asetuksessa N:o 1442/93 ei säädetä, että toimivaltaisten viranomaisten pitäisi ilmoittaa toimijoille vahvistamansa viitemäärät tai painotetut viitemäärät.

27 Menettelyn viimeisessä vaiheessa komissio tarvittaessa vahvistaa asetuksen N:o 1442/93 6 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla kullekin toimijaluokalle yhtenäisen vähennyskertoimen, jota sovelletaan kunkin toimijan viitemäärään tälle myönnettävän määrän vahvistamiseksi. Tämän artiklan toisen kohdan mukaan jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseinen määrä jokaisen A- ja B-luokan rekisteröidyn toimijan osalta ja toimitettava tieto siitä kyseiselle toimijalle viimeistään 1 päivänä elokuuta ja vuoden 1994 osalta viimeistään 1 päivänä marraskuuta 1993.

28 Komissio totesi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että asetuksella N:o 3190/93 vahvistettua vähennyskerrointa sovellettiin viitemääriin, jotka komission yksiköt olivat oikaisseet tai jotka oli oikaistu näiden kehotuksesta (valituksenalaisen tuomion 64 kohta).

29 Asetuksen N:o 3190/93 viidennessä ja kuudennessa perustelukappaleessa todetaan nimittäin, että asetuksen N:o 1442/93 5 artiklan 3 kohdan mukaisesti tehdyistä jäsenvaltioiden ilmoituksista on ilmennyt, että samoja toimintoja koskevat samat määrät on laskettu kahteen kertaan useiden toimijoiden osalta useissa jäsenvaltioissa ja että vähennyskerroin on vahvistettu vähentämällä jäsenvaltioiden ilmoittamista määristä komission arvioimat kahteen kertaan lasketut määrät.

30 Näin ollen niitä tietoja, jotka toimijat ovat toimittaneet toimivaltaisille viranomaisille, voidaan menettelyn kuluessa muuttaa useaan kertaan ennen vähennyskertoimen vahvistamista, ilman että toimivaltaisten viranomaisten tai komission tekemiä muutoksia ilmoitettaisiin kyseisille toimijoille.

31 Tämän vuoksi toimija ei pysty määrittämään sitä viitemäärää, johon vähennyskerrointa sovelletaan, toimivaltaiselle kansalliselle viranomaiselle toimittamiensa lukujen tai asetuksen N:o 3190/93 säännösten perusteella.

32 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten todennut valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa virheellisesti, että asetuksessa N:o 3190/93 "ilmoitetaan kaikille toimijoille, joita asia koskee, että se banaanimäärä, joka toimijalla on oikeus tuoda vuoden 1994 tariffikiintiön rajoissa, voidaan vahvistaa soveltamalla yhtenäistä vähennyskerrointa toimijan viitemäärään" ja että asetuksen välittömänä ja suorana vaikutuksena on se, että "kukin toimija voi soveltaa vähennyskerrointa sille jo myönnettyyn viitemäärään, jolloin toimija voi määrittää sen lopullisen määrän, joka sille myönnetään".

33 Valituksenalaisen tuomion 40 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on pitänyt Comafrican ja Dolen tilannetta samankaltaisena kuin kantajan tilannetta edellä mainitussa asiassa Weddel vastaan komissio, ja se on päätellyt tuomion 41 kohdassa, että asetusta N:o 3190/93 on pidettävä joukkona yksittäisille toimijoille osoitettuja yksittäistapausta koskevia päätöksiä, joilla todellisuudessa ilmoitetaan ne tarkat määrät, jotka kullakin toimijalla on vuonna 1994 oikeus tuoda.

34 Tältä osin on syytä todeta, että asiassa Weddel vastaan komissio annetun tuomion 20 kohdassa yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että tuoreen, jäähdytetyn tai jäädytetyn korkeatasoisen naudanlihan tuontitodistusten myöntämisestä 18 päivänä syyskuuta 1987 annettu komission asetus (ETY) N:o 2806/87 (EYVL L 268, s. 59) oli annettu tiettyjä sellaisia naudanlihamääriä silmällä pitäen, joiden osalta yksittäisiä tuontitodistushakemuksia oli tehty vuoden 1987 syyskuun kymmenenä ensimmäisenä päivänä.

35 Antaessaan asetuksen N:o 2806/87 komissio oli käyttänyt naudanliha-alan tuonti- tai vientitodistusten järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 4 päivänä syyskuuta 1980 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2377/80 (EYVL L 241, s. 5) 15 artiklan 6 kohdan d alakohdassa, joka on lisätty tähän asetukseen 23.12.1982 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 3578/82 (EYVL L 373, s. 59), säädettyä toimivaltaa päättää, missä määrin todistushakemukset voidaan hyväksyä, ja vahvistaa yhtenäinen vähennysprosentti haetuille määrille, jos ne määrät, joita varten todistuksia on haettu, ovat suurempia kuin käytettävissä olevat määrät.

36 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 53 kohdassa, tästä seuraa, että jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten tehtävänä oli ainoastaan hyväksyä tuontitodistushakemukset suorittamalla komission asetuksen mukaisesti kertolasku, jonka jokainen toimija pystyi myös itse suorittamaan.

37 Tämän tuomion 20—31 kohdasta ilmenee sitä vastoin, että toimija ei ollut saanut viitemäärää ennen asetuksen N:o 3190/93 antamista ja että se ei myöskään pystynyt määrittämään sitä lopullista määrää, jonka se saisi vuonna 1994 tuoda, pelkästään kertomalla tietämänsä määrän tässä asetuksessa vahvistetulla vähennyskertoimella.

38 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on myös virheellisesti katsonut valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa edellä mainitussa asiassa Weddel vastaan komissio annetun tuomion perusteella, että asetusta N:o 3190/93 on pidettävä joukkona yksittäisille toimijoille osoitettuja yksittäistapausta koskevia päätöksiä, joilla todellisuudessa ilmoitetaan ne tarkat määrät, jotka kullakin toimijalla on vuonna 1994 oikeus tuoda.

39 Yhteisöjen tuomioistuimen sen oikeuskäytännön osalta, johon Comafrica ja Dole ovat vedonneet sen näkemyksensä tueksi, että asetus N:o 3190/93 koskee niitä erikseen, on syytä todeta, että tämä oikeuskäytäntö koskee — kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 67—71 kohdassa — nyt esillä olevasta asiasta poikkeavia tilanteita.

40 Siitä Comafrican ja Dolen esittämästä perusteesta, jonka mukaan siinä tapauksessa, että niiltä evättäisiin oikeus riitauttaa asetus N:o 3190/93 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, niillä ei olisi mitään tehokasta oikeussuojakeinoa niiden oikeuksia loukkaavien toimenpiteiden riitauttamiseksi, on todettava pelkästään, että — kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 82 kohdassa — sellainen toimija, joka katsoo oikeuksiaan loukatun viitemäärää myönnettäessä, voi valittaa kansalliseen tuomioistuimeen siitä toimenpiteestä, jolla kyseisen jäsenvaltion toimivaltaiset

viranomaiset ovat asetuksen N:o 1442/93 6 artiklan toisen alakohdan mukaisesti vahvistaneet toimijalle myönnetyn määrän. Mikään ei estä sitä, että tällaisessa oikeudenkäynnissä riitautetaan sen yhteisön asetuksen pätevyys, johon kyseinen toimenpide on perustunut.

41 Edellä esitetyn perusteella valituksenalainen tuomio on kumottava.

42 EY:n tuomioistuimen perussäännön 54 artiklan ensimmäisen kohdan toisen virkkeen perusteella yhteisöjen tuomioistuin voi siinä tapauksessa, että se kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksen, ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen. Tällainen tilanne on kyseessä nyt esillä olevassa asiassa.

43 Riittää, kun tältä osin todetaan, että Comafrican ja Dolen nostama kumoamiskanne, jonka kohteena on asetus N:o 3190/93, on jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

44 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan neljännessä kohdassa määrätään, että jos sellaisen jäsenvaltion tai toimielimen tekemä valitus on perusteltu, joka ei ole ollut väliintulijana yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa pidetyssä käsittelyssä, yhteisöjen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikulut jaettavaksi asianosaisten kesken tai asian voittaneen valittajan korvaamaan hävinneelle asianosaiselle osan tälle valituksesta aiheutuneista kuluista. On syytä määrätä, että jokainen asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-70/94, Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio, 11.12.1996 antama tuomio kumotaan.

2) Comafrica SpA:n ja Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co:n nostama kumoamiskanne jätetään tutkimatta.

3) Asianosaiset vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Kapteyn Mancini Murray

Ragnemalm Ioannou

Julistettiin Luxemburgissa 21 päivänä tammikuuta 1999.

R. Grass P. J. G. Kapteyn

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja